

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 56 [2472]

СУБОТА, 6 ТРАВНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Візит товариша Л. І. Брежнєва у ФРН

БОНН. 4 травня Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєв прибув на запрошення президента ФРН В. Шееля і федерального канцлера ФРН Г. Шмідта з офіційним візитом у Федеративну Республіку Німеччини.

На аеродромі Кельн-Бонн Леопольда Лаліча Брежнєва зустрічали Вальтер Шеель, Гельмут Шмідт та інші державні діячі ФРН. 4 травня в Палаці президента ФРН Хаммершмідт відбулась розмова Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва з федеральним президентом В. Шеелем. Відбувся обмін думками з проблем міждержавних відносин СРСР і ФРН і з питань міжнародної політики, які становлять інтерес для обох держав.

Того ж дня відбулась розмова Л. І. Брежнєва з федеральним канцлером ФРН Г. Шмідтом. Глибше було обговорено ряд актуальних питань двосторонніх відносин між СРСР і ФРН.

Президент Федеративної Республіки Німеччини В. Шеель дав обід на честь Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва.

До присутніх з промовою звернувся В. Шеель. З промовою-відповіддю виступив Л. І. Брежнєв.

Обід пройшов у дружній обстановці.

(ТАРС).

ЧАС РОБОТИ

Тиждень тому закінчив свою роботу XVIII з'їзд ЕЛКСМ. Його делегати, роз'їхавшись по всіх кутках нашої неосянжної Батьківщини, донесуть до свідомості кожного комсомольця той ентузіазм і творче натхнення, якими була наповнена атмосфера роботи комсомольського форуму.

Великі завдання поставив перед молоддю XVIII з'їзд ВЛКСМ. Ти знаєш про них, бо вже встиг ознайомитися з виступом Л. І. Брежнєва, матеріалами, резолюцією з'їзду.

Молодь убачає своє найважливіше завдання в активній боротьбі за втілення в життя економічної політики партії, виробленої XXV з'їздом КПРС. Саме це підкреслено в резолюції з'їзду комсомолу.

Комітетам комсомолу Кіровоградщини належить забезпечити активну участь юнаків і дівчат у здійсненні завдань, поставлених грудневим (1977 р.) Пленумом ЦК КПРС, у Листі ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про розгортання соціалістичного змагання за виконання і перевиконання плану 1978 року, у всенародному соціалістичному змаганні за успішне виконання завдань десятої п'ятиріччя. Широкого розмаху на кіровоградських підприємствах набрав рух «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих!»

Однак комітети комсомолу ще не повністю забезпечують дієвість, широкую гласність змагання, порівнянність результатів. А які невичерпні можливості розвитку соціалістичного змагання!

Досвід організації трудового суперництва в колективах Бобринецького району, на підприємствах Світловодська, Побузького, Кіровограда давно вже заслуговує на узагальнення і повсюдне поширення в області.

Виховувати в собі бережливе ставлення до соціалістичної власності, непримиренність до безгосподарності, марнотратства, боротися за раціональне використання сировини, матеріалів, палива, металу, електроенергії — на це націлює нас XVIII з'їзд ВЛКСМ.

Поміркуй, який вклад ти можеш внести в дальший розвиток сільського господарства. Завдання комітетів комсомолу тут полягає в тому, щоб зосередити зусилля молодих трудівників на збільшенні виробництва і заготівель сільськогосподарської продукції, поліпшенні її якості, ефективному використанні землі, техніки, добрив, впровадженні прогресивних форм організації праці, застосуванні досягнень науки і передової практики.

Попереду пошуки, натхнення праця. Те, наскільки добросовісно виконаємо ми завдання десятої п'ятиріччя, залежить сьогодні й від тебе. І ксли кожен на своєму робочому місці зробить усе, що від нього залежить, допоможе товаришеві, то всі ми разом успішно подолаємо ще один перехід до мети, наміченої Комуністичною партією.

Від того, як ти усвідомив свою роль у колективі, як ти ставишся до виконуваної роботи, як ти допоможеш товаришеві, залежатиме і вклад твого колективу в загальнодержавну справу. Але усвідомити це — ще не все. Буває часом і так, що молоді люди прекрасно розуміють значення їхньої особистої праці, свою роль у виконанні виробничих завдань, але не можуть виявити себе якнайповніше. Саме тут і потрібне те, що на XVIII з'їзді ВЛКСМ було названо організацією, керуючою і спрямовуючою роллю комсомольських комітетів, їхніх ватажків, усіх членів Спілки.

ПАРК ІМЕНІ ГЕРОЇВ «СПАРТАКА»

Ювілейного року Ленінського комсомолу на батьківщині підпільної комсомольської організації «Спартак» буде відкрито музей героїв. У день Всесоюзного комуністичного суботника біля майбутнього музею відбулося закладання парку.

Перше дерево тут посадив перший секретар

Голованівського райкому комсомолу Анатолій Мельник. У закладанні парку взяла участь Катерина Авраївна Дабіка — колишня учасниця підпільної комсомольської організації «Спартак». Алеї засаджували учні місцевої школи і молодь колгоспу імені Калініна.

с. Краснопірка.

Дерзай, комсомоле!

У членів комсомольсько-молодіжної бригади регулювальників Кіровоградського заводу радіовиробів, очолюваної Володимиром Рябенком, контакт зі споживачами найбезпосередніший. Адже прямо від них продукція заводу йде в магазини. Отож колектив працює без браку. Напередодні XVIII з'їзду ВЛКСМ бригада виконала піврічне завдання, стала переможцем передз'їздового соціалістичного змагання серед молоді заводу. Першотравень регулювальники зустрічають по-комсомольському: на їхньому трудовому календарі — серпень 1978 року.

На фото М. Тернавського (зліс направо): Олександр ВОЗНИК, Віктор ХАВРОНЕНКО, Володимир ГОЛУБ, Олександр ЛЕЛЕКА, Олександр СЕРЧАЄВ і Сергій ЖАЛАМ-СЬКИЙ. Нимас на знімку лише бригадира. І тут є поважна причина. Він у цей час фотографувався на обласну Дошку пошани, як переможець передтравневого соціалістичного змагання.

Є ТРИРІЧНИЙ!

Комсомольсько-молодіжна зміна дільниці різання металу цеху № 6 Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР, якою керує Анатолій Ромащенко, — одна з кращих на заводі. Молодіжному колективу чотири роки. За цей час зросла професійна майстерність кожного, зміцніла дружба. Зростають і люди. Кращі з кращих комсомольців зміни вступають до лав Комуністичної партії.

— Ще за підсумками 1974 року, — розповідає

апаратник зміни, партторг дільниці І. Карпов, — нашу зміну визнали найкращою в області. Всі розцінили це як аванс, і відтоді не стало спокою в колективі. Ентузіазмові хлопців можна позаздрити.

— 28 чоловік працює у зміні, всі різальники, — додає апаратник П. Єременко. — З них 13 комсомольців, п'ятеро — комуністи.

Тон у колективі задають комсомольці. Вони ж одні з перших на заводі підтримали ініціативу працювати під девізом

«XVIII з'їздові ВЛКСМ — 18 ударних вахт!»

— У першому кварталі нинішнього року, — розповідає майстер А. Ромащенко, — ми виконали завдання на 136,6 процента. Завдяки бережливому ставленню, підвищенню виходу в готову продукцію зекономили сировини та матеріалів більш як на 12 тис. карбованців. У цьому заслуга комуністів П. Єременка, І. Карпова, комсомольців О. Фокасія, М. Кисельова, О. Полтавцева.

...Свята стали часто гостити у зміні Ромащенко. Навчав зовсім недавно святкували присвоєння колективі імені XXV з'їзду

КПРС. Увесь завод поздоровляв його з цією перемогою. І ось нова — в переддень відкриття XVIII з'їзду ВЛКСМ комсомольсько-молодіжна зміна Ромащенко рапортувала: виконано план трьох років десятої п'ятиріччя.

Та є ще й свята дні за-втрашніх, до яких ведуть трудові будні. Кожен надплановий процент, кожен зекономлений карбованець наближає до них. Це і День радянської молоді, і річниця Конституції СРСР, і 60-річчя комсомолу. І кожному з них заводчани готують трудові дарунки.

С. ТИШКО,
плавильник.

Долинська — Помічна — ударна комсомольська будова

ПО-КОРЧАГІНСЬКОМУ

РЕПОРТАЖ

сько-молодіжна бригада імені Корчагіна. Ні про-низливий холодний вітер, ні мокра заметіль не при-мусили корчагінців зупинитись на відпочинок. З подвоєною енергією тру-дилися комсомольці П. Степанов, П. Костюк, М. Лациба та інші.

Натхненно працювали й монтери колій з бригади комуніста М. І. Усачова Л. Воробйова, О. Гаркуша, В. Бабич, М. Яровий.

Закінчивши прокладан-ня колій, на допомогу прийшли начальники коліе-укладального поїзда З. С. Ожуджава, кранівники М. В. Лісурський, М. К. Панченко. Ще п'ять з по-ловиною годин тривала

напружена робота, ще п'ять з половиною годин, неначе вступивши в дво-бій з непокірними, упер-тими будівниками, сік в обличчя мокрий сніг.

Нарешті хтось із корча-гінців вигукнув:

— Вогник! Синій вогник світлофора!

Люди лише тепер відчу-ли, що промокли рукави-ці, плечі, померзли руки. Та радість трудової пере-моги теплою атомою роз-лилась по тілу.

Надвечір робітники ра-портували про те, що тим-часова об'їзна колія го-това.

В. ЖУРБА,
працівник долинської районної газети «Шля-хом Ілліча».

«Кохання — це наче внутрішня тиль людини. Його характер повторює її характер. Водночас, як життя ростка залежить від ґрунту, в якому він проростає, так життя кохання залежить від суспільства, в якому живе людина».

Такий підхід, очевидно, дасть змогу зрозуміти, як саме кохання впливає на особистість людини, її життя, а значить, і на життя суспільства?»

Наведена цитата — не випадок з трактату про кохання. Це — витяг з потаємного пропагандиста Станіслава Туровського, які він готував до теми «Основи радянського законодавства про шлюб і сім'ю». Звернули увагу на знак питання в кінці фрази? Саме так, запитально, й прозвучить вона на занятті. Вона примусить слухачів поміркувати над такими, здавалося б, невідомими поняттями, як кохання і суспільний лад. А потім уже пропагандист уміло підведе думку гуртківців — робітників Новоміргородського плодоконсервного заводу — до питання «Шлюб за радянським правом». І почне свою розповідь зі статті 51 Конституції УРСР.

КОРОТКА ДОВІДКА. Туровський Станіслав, слідчий прокуратури, пропагандист гуртка «Основи правових знань» Новоміргородського плодоконсервного заводу. Один із кращих молодих пропагандистів області, цього року його нагородили нагальною медаллю ЦК ВЛКСМ «Комсомольському пропагандистові». Гурток на заводі він веде перший рік, до того був пропагандистом у місцевому колгоспі.

писано, хто з подружжя що і коли повинен робити. І не залишається поза увагою слухачів короткий коментар пропагандиста: «Поділ домашньої праці доведено, таким чином, до крайностей. Він скоріше може більше розділити, ніж зближувати людей, які перетворилися у двох одинаків, що працюють поперемінно навіть тоді, коли так природно робити щось разом».

...А Григораші? — нагадую я Туровському про останнє з трьох прізвищ у його нотатках після 51 статті Конституції УРСР.

Станіслав спохмурнів.

— Це вже приклад трохи іншого плану. П'ятеро дітей Григорашів лишилися без догляду. Батько вчинив злочин і відбуває покарання, мати загинула. Та дітям не загрожує безрадніе дитинство. Піклування про них узяла на себе держава. Ще один штрих до 51 статті Конституції СРСР, як держава піклується про сім'ю.

КОМЕНТАР. Робота слідчого — специфічна. Здавалося б, вона накладає відбиток і на пропагандистську діяльність Туровського. А вже прикладів із життя, з якими слідчий має справу, — безліч. Здебільшого це приклади негативні. Але Станіслав ними не зловживає. Дотримуються думки, що виховувати треба переважно на позитивних прикладах. Звичайно, коли йдеться про відповідальність батьків за виховання дітей, можна і, певно, слід наводити й приклади, які показують, до чого призводить нехтування своїми батьківськими обов'язками. На занятті Туровський згадає про справу батька і сина Стоянових, які обидва відбувають покарання за бійку на вулиці. Мало того,

РАДЯНСЬКЕ — ВІДМІННЕ

На початку минулого року Олександрійському електромеханічному заводу вперше на Кіровоградщині присвоїли звання «Підприємство високої якості продукції та бездефектної праці». Сьогодні електроприладобудівники випускають понад 80 процентів продукції з державним Знаком якості. Факт приємний. Присмій — тому, що більше половини працюючих на заводі — молоді люди. Як ті, хто трудиться в комсомольсько-молодіжній бригаді складального цеху, очолюваної А. Я. Багно.

Слово — бригадирові.

У КОЖНОГО ОСОБИСТЕ КЛЕЙМО

Дехто тільки знизить плечима, почувши, що бригада монтажників радіоапаратури і приладів економіла за перший квартал цього року 300 грамів припая: «А чи варто говорити про такі дрібниці? Копійки ж коштують...» Так, небагато коштує наша економія, але давайте подивимось на неї з точки зору якості, бо вона — один із результатів боротьби комсомольсько-молодіжного колективу за високу якість роботи.

Кожному відомо, що до елементів якості належить і таке поняття, як гарний зовнішній вигляд виробу. Отож нехай, скажімо, блок буде зроблено в усіх відношеннях бездоганно, та якщо припад недбало розмазаний по панелі, то «відмінно» виконавцем, навіть при великому бажанні, не поставиш. Це значить, що один із них

разів п'ять тицьнув паяльником в одне і те ж місце, коли досить було — тільки раз. До того ж і припаяв більше пішло на операцію. Він у нас не дефіцит, але зайвого ніхто не дасть.

Із дрібниць починається боротьба за надійність, довговічність і красивий вигляд продукції. З багатьох дрібниць. І за неухагу хоч до однієї з них доводиться платити якістю. Я не кажу про явний брак, а про оті неакуратні плями на панелі — «автографи» недбалства.

Всі десять членів нашої бригади працюють з особистим клеймом, ось уже два квартали підряд ми здаємо продукцію з першого пред'явлення. Всі сто процентів. Завдяки чому колектив цього добирався? Передусім завдяки високій професійній майстерності кожного. Пам'я-

таю моїх монтажників не вмілими новачками, а тепер вони переді мною не поступаються. Мабуть, немає більшої радості для бригадира.

Але ніяка кваліфікація не допоможе, якщо не вчитися постійно, щодня. В нашій практиці це особливо відчутно. Модифікації блоків дуже багато, процеси їх виробництва за своєю складністю відрізняються один від одного, відбувається перебудова технологічного циклу. Ось на цьому ґрунті можна допустити брак, якщо не звернути уваги на якусь «дрібницю». Звичайно, робити щось одне начебто й вигідно: набуваш навиків. З іншого боку, малосерійне виробництво, як це не дивно, сприяє швидшому зростанню кваліфікації. Робітник більше знає, більше вміє.

Та головне — відповідальність, якої моїм хлопцям, скажу без вихвалень, не позичати. Без цього не бачити б їм особистого клейма, не виборол б наша бригада честі послати трудовий рапорт на адресу XXIII з'їзду ВЛКСМ України. І групкомсорг Микола Іванченко, і Раїса Шпак, і Сергій Мисник, і всі інші заслужили це право.

А. БАГНО,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади монтажників апаратури Олександрійського електромеханічного заводу імені XXV з'їзду КПРС.

ПЕРЕДМОВА ДО ПОЛІТЗАНЯТЬ

ЩО В КОНСПЕКТІ ПРОПАГАНДИСТА?

...Цікавлюся, що означає паступна коротка фраза в конспекті: «Приклади: Шевченки, Микитенки, Григораші».

— Петро та Ольга Шевченки з колгоспу «Прогрес». Живуть дружно, працюють добре, люди їх поважають. Ліда і Петро Микитенки — теж із «Прогресу». Хороші сім'ї. Дружні. Всі мої слухачі їх знають. Збираюся на прикладі цих сімей хоч коротко розповісти про те, як у нашому суспільстві звичайні люди, використовуючи гарантовані їм права, маючи певні обов'язки одне перед одним і перед державою, прагнуть до рівноваги двох «я» і як їм це вдається.

Сама тема, бачите, дуже цікава. Але водночас і важка. Бо мало не кожну вважає себе фахівцем, коли розмова заходить про шлюб, сім'ю. Переконали: спитай будь-кого з одружених чоловіків — і вони видадуть цілу теорію, як бути щасливим. Тут же, можливо, висловлять жаль, що їм це не вдалося, або ж, навпаки, «роз'яснять», як стали вони щасливими. Жінки, правда, обережніші у своїх судженнях. У мене в гуртку шість жінок і шість чоловіків. Вважаю, що їм буде цікаво почути кілька слів про так звану теорію рівноваги двох «я».

Не секрет, для багатьох цінність свого «я» же куди важливіша, ніж рівновага двох «я». Тому спробую на прикладі, скажімо, Микитенків показати, як потяг до отакої рівноваги стає для особистості головною опорою домашнього щастя. Тоді й користі своїй державі людина більше приносить. Так плану розповідь. Це форма. А про зміст легко здогадатися — йтиметься про шлюб за радянським правом, про взаємні права та обов'язки подружжя. Тут, звичайно, й без розповіді з історії походження сім'ї як частини суспільства не обійтися. Згадаю роботу Ф. Енгельса «Походження сім'ї, приватної власності і держави».

Хочеться багато чого сказати, особливо щодо взаємних прав та обов'язків подружжя. Не все, можливо, встигну. Що дві години для такої важливої і цікавої теми!

КОМЕНТАР. Справді, для такої теми навіть двохсот годин замало, аби висловити її. Та коли знайомишся з нотатками Туровського (між іншим, безсистемними на окремих аркушах, у записнику, в зошиті чи навіть на переносному робочому календарі. «Все часу не вистачає систематизувати. А запишу, хоч де-небудь», — запам'ятаю. Буває, написаного й не знайду пізніше, але пам'ять чітко вхопить), час від часу натрапляєш на вислови, здавалося б, віддалено наближені до теми. Наприклад: «Сімейні справи — чоловічі, жіночі? Кажуть, чоловік допомагає дружині. Допомогає? Неправильне слово. Виходить, дружина все робить, а чоловік лише допомагає. Треба так, щоб чоловік допомагав дружині, а обоє допомагали одне одному — так краще» («Клуб молоді сім'ї», 1977 р.). Уже опанувавши методику Туровського, я розумію: зачитає Станіслав цю фразу — і зв'яжеться розмова. Почнуть ті самі слухачі. Можливо, із суперечки. Пропагандист лише сприяватиме їй. Переконали, що навіть після заняття слухачі не забудуть і довго ще обговорюватимуть приклади, снайпів, про те, що в США молоді феміністичні (ділянки жіночого руху), аби закріпити домашню рівність, укладають шлюбні договори, в яких по пунктах роз-

що син уже мав судимість за подібні вчинки. Батько замість того, щоб виховувати сина, разом з ним втручався в бійку.

Але з більшим задоволенням Станіслав наведе інший приклад. Медсестра з Новоміргородського району асиріювала і виховала Сергіяна Б. Виховала справдіною людиною. Тепер Сергій учитьсь в одному з кіровоградських вузів.

Про цей випадок розкаже пропагандист, коли заведе мову про опіку, порядок та умови виховання.

...Традиційне запитання: яку літературу використовуєте, готуючись до заняття?

Туровський нехитливо дістає з шухляди столу Конституцію СРСР, газету з текстом нової Конституції УРСР, «Кодекс про шлюб і сім'ю в УРСР».

КОМЕНТАР. Він справді старанно добрав факти до заняття. Перед тим як занести до конспекту тему № 9, про яку ми ведемо сьогодні мову, Туровський завітав до районного комсомолу, бюро загсу.

Другий секретар районного комсомолу Станіслав Нулинич на мого запитання відповів:

— Станіслав Казимирович? Заходив. Цікавився обрядом комсомольських весіль, записав прізвища кількох сімей. Розпитував, як живуть ці сім'ї. Про Олександра Забірюху питаю, у того 1975 року комсомольсько-молодіжне весілля було... Зоринами Сергіяна і Людмила Дзигалиці цікавився. Виписав собі пам'ятний текст, який їм вручаємо за новим обрядом новонароджених. «Здрастуй, дорога Людино!» — зветься...

Справді, в конспекті Станіслава Туровського я натрапив на такі рядки: «Твердо пам'ятай: вимірюється життя не прожитими роками, а тим, що ти зробив хорошого для людей, який залишив після себе слід на землі». Це — побажання райкому і бюро загсу новонародженому.

На мій запитальний погляд Туровський відповів: «Анти громадського стану. Приклад».

Подумалося, як багато залежить від пропагандиста, щоб він зміг оживити, зробити цікавим навіть виклад теми, сформульованої так сухо й безвідносно: «Анти громадського стану».

ПІСЛЯМОВА. Цього заняття — «Основи радянського законодавства про шлюб і сім'ю» — ще не було. Я зустрівся з пропагандистом саме тоді, коли він готувався до викладу теми № 9 (так записано її в орієнтовній навчальній програмі). Отже, що статтю можна вважати своєрідним спогадом про майбутнє. Та вже тепер, читаючи, ми з тобою зможемо сказати, як пройде заняття гуртка «Основи правових знань» на Новоміргородському плодоконсервному заводі. Ми зазирнули в конспект пропагандиста, задали йому кілька запитань, і наша розмова перед політзаняттям могла б бути довшою, бо є що розповісти С. К. Туровському.

Хочеться вірити, що багато знайдеться в області молодих пропагандистів, які прагнуть провести кожне заняття, готуючись до нього так, як слідчий з Новоміргорода. Нехай же завданість основною роботою, на яку так скаржаться чимало пропагандистів, не стає перешкодою. Бо робота пропагандиста — це все-таки покликання. Адже мова йде про формування свідомості інших. А хто і як її формує, нам далеко не байдуже.

Ю. ДМИТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ЗАВТРА — ДЕНЬ РАДІО

Це ошатний двоповерховий будинок біля міського саду. На фасаді — наробовані літери: «Радіотелецентр». Тут, як ніде, у кожного чітко визначені ділянки роботи, коло обов'язків, похвально розрахований час. Переступивши поріг телецентру, ти наче потрапляєш у світ сучасної радіотехніки, часом незрозумілих термінів. Тут усе по-іншому. Наприклад, звичайна, як би ми з вами сказали, репетиція перед виходом в ефір, зветься незвично й дивно — тракт.

Коли ти вперше опиняєшся перед телекамерами, осліплений прожекторами, зупиняєш погляд на світловому табло «Увага! Передача!», мимоволі розгублюєшся. І підбадьорливі усмішки режисера передачі Анастасії Борса, його помічників чи операторів не завжди допомагають опанувати собою. Для працівників телестудії подібні ситуації з новачками перед телекамерою — звичайні будні.

Сучасний телевізор зовні простий, ним керувати нескладно. Ви натискаєте кнопки, добирате на свій смак яскравість і контрастність зображення. Швидко змінюються одна за одною картини на голубому екрані.

А в цей час усередині телевізора відбуваються невидимі процеси, які проходять у мільйони разів швидше, ніж змінюється сюжет на екрані. Для інженера Ельміри Галки, начальниці радіодільниці Анастасії Шевченко, електромеханіка Сергія Безушка, робота електронних схем, очих невідомих працівників, що злагоджено й непомітно щосекунди виконують величезний обсяг робіт, щоб перетворити сигнали з антени на зображення і звуковий супровід, зрозуміла й підконтрольна. Кожен із них може годинами розповідати про найсучаснішу апаратуру, виготовлену Кіровоградським заводом радіовиробів, про перспективи розвитку телебачення в області. А вони с. Так, уже наступного року кіровоградці побачать третю програму телебачення, стане доступна майже для всієї області — друга, частіше виходитимуть в ефір кольорові передачі...

А поки що подовгу засиджуються над сценарієм чергової передачі режисери Михайло Бар-

ЗНАЙОМТЕСЬ, РАДІОТЕЛЕЦЕНТР

ФОТОРЕПОРТАЖ

ський, Людмила Сохранна, Валентина Остапенко, Анастасія Борса, стежать за роботою електронної та радіотелевізійної апаратури інженери Олександр Чумаченко, Сергій Лісний, Ельміра Галка, Анастасія Шевченко, електромеханіки Сергій Безушко, Валентина Саканюк, Жанна Тодоровська, Василь Ігнат'єв. Вони та їхні товариші дарують нам щоденні радіощі телезугричів з цікавими людьми Кіровоградщини, роблять усе для

того, щоб веселим голубим вогнищем світився в кожній квартирі екран телевізора.

* * *

«Увага! Передача!» Зліва направо: інженер Е. ГАЛКА, режисер А. БОРСА, звукоінженер Г. ЧИГУСОВА контролюють хід телепередачі. В ефірі — «День за днем». Оператор Віктор БЕГЛЕЦОВ і директор Микола ЛЕВАНДОВСЬКИЙ.

М. ДУМІЧ.
Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

А як відпочиваєте ви?

ЗАЗДРИСТЬ
ЗРОЗУМІЛА,
АЛЕ...

Перечитуючи десятки листів, що йшли у відповідь на матеріал «Телепосиденьки проти клубу», надрукований у номері нашої газети за 9 лютого цього року, мимоволі ловиш себе на думці, що всі вони, хоч і прислані з різних кінців області, позначені спільною рисою — заздрістю. Майже всі автори пишуть про те, що у них години дозвілля схожі на мильні бульбашки, якими забавляють їх місцеві культпрацівники. А в сусідніх сільських клубах та будинках культури, мовляв, улаштовують цікаві молодіжні вечори, концерти, диспути тощо.

«Нам дуже подобаються ваші дописи про те, як комсомольці різних сіл чудово проводять своє дозвілля, — пишуть до редакції молоді мешканці села Федорівки Бобринецького району, — а ось у нашому селі нема хорошого організатора. Клуб завжди замкнений. Тут не почуєш музики, не буває танців». В унісон федорівцям вторить і Н. Машченко з Микола-Бабанки цього ж району: «Можливо, молодь частіше заходила б до клубу, якби він був відремонтований, регулярно опалювався. Молодіжних вечорів відпочинку тут не влаштовують, танців — теж». Правда, автор зазначає, що в їхньому клубі працює бібліотека, регулярно показують кінофільми.

Про те, що в сільському вогнищі культури згоріли всі добрі починання та задуми і зостався лише попіль байдужості й пасивності, повідомляють редакцію з Ігуло-Кам'янки Новгородківського, Бандурового Олександрівського, Новоградівського районів. До речі, з листа з Новоградівки видно, що там дещо роблять. Як повідомляє Т. Годованець, «через день у нас показують кіно і працює для хлопців бібліотека». Ну що ж, у такому разі дівчатам залишається одне — грати в доміно.

Звичайно, в такій ситуації автори згаданих листів мимоволі заздритимуть своїм ровесникам із сусідніх сіл, де в клубах та будинках культури господарюють веселі пісні і вихровий танок, де панує творча атмосфера молодіжного дозвілля.

Заздрість цілком зрозуміла. У відомій народній пісні співається: «У сусіда хата біла, у сусіда жінка мила, а у мене хата чорна, жінка руда, немоторна». І справді, приміщення деяких сільських культурних закладів нашої області нагадують хати неохайних господарів. І про це теж пишуть нам у багатьох листах комсомольці і молодь Кіровоградщини.

ЧОГО НЕМА,
А ЩО БУДЕ

Такий не дуже оптимістичний висновок робиш, коли перечитавши відповіді завідувачів окремих районних відділів культури, яких ми попросили прокоментувати дописи наших сільських читачів. Передусім із здивуванням помічав, що всі районні ватажки культармійців не заперечують фактів, про які йдеться в листах.

Люба К. із села Червоної Кам'янки Олександрівського району скаржиться: «В нашому Будинку куль-

тури був хор, працював драмгурток, організовувались вечори танців. Тепер цього нема». І далі: «Було б чудово, якби у нас проводили тематичні вечори, ігри, вікторини, зустрічі. Впевнена, що молодь села не вешталася б вечорами без діла».

Завідуючий Олександрівським районним відділом культури М. Дибачко пояснює: «Факти, викладені в листі, підтвердились. Нині в цьому Будинку культури працює новий директор, нормалізується робота народної хорової капели, драматичного гуртка, естрадного ансамблю».

Посада художнього керівника вільна».

Відповідь наче задовільна. І все ж, що робити молоді, яка не бере участі в художній самодіяльності? Невже культмасова робота закладу повинна замикатись лише в трикутнику цих гуртків?

Ще одне. Хто здійснює у Червоній Кам'янці організацію творчих колективів, проводить репетиції, добирає репертуар, коли нема художнього керівника? Чи, може, тут вишли із становища так, як це зробили в селі Травнево-Компаніївському району, де, за словами завідувача районним відділом культури О. Семенова, завідувачого бригадним клубом правління колгоспу не призначило, його обов'язки виконує завідувача дитячими яслами. А в Живанівці, за словами того ж О. Семенова, «певну роботу в клубі провадять. У закладі нема керівників гуртків, але до клубної роботи залучають учителя музики місцевої восьмирічної школи».

Ось як усе просто роз'яснюється. Немає керівників, а гуртки, виявляється, є. Нема завідувачого клубом, так є завідувачий дитячими яслами. Яка різниця?

Лист із села Захарівки Новоукраїнського району стереотипний, як і попередні: «В нашому Будинку культури вечорів відпочинку не проводять. Директор Л. С. Шевченко обзиває молодь вульгарними словами».

На цей лист виконуючий обов'язки завідувачого районним відділом культури В. Тетенко відповів, що «факти відносно грубого ставлення до молоді деякою мірою підтвердились. Але тут гуртки працюють: хоровий, вокальний, художнього читання, періодично — драматичний». Отже, несприятелі поведінки Л. С. Шевченка компенсуються тим, що в закладі культури діють гуртки художньої самодіяльності, за що, власне, т. Шевченко отримує зарплату. Незрозуміло тільки, якими періодами працює драматичний?..

Що ж до молодіжних вечорів відпочинку, то їх не було і, мабуть, не буде. Бо про них «скромно» мовчить В. Тетенко.

Іноді в сільських клубах роль художнього керівника виконує... телевізор, а обов'язки культмасовика — магнітофон. На скаргу молоді села Христофорового Ульяновського району, яка повідомила про те, що в їхньому клубі панує нудьга, що вкрилися пилюкою поламаний телевізор та баян, завідувачий районним відділом культури В. Свинарчук відповів: «Факти, наведені в листі, підтвердились. У Христофоровському сільському клубі рідко проводять масові заходи, вечори відпочинку, танці. Завідуючий клубом т. Балінський ставить до

ПРАЦЮЄ
БІЛЬЯРД
ДЛЯ
ХЛОПЦІВЩЕ РАЗ ПРО КУЛЬТУРНИЙ
ВІДПОЧИНОК НА СЕЛІ

своїх обов'язків, недобросовісно».

Ця відповідь закінчується досить бадьорим запевненням: «Нині в клубі кожен останній візитор місяця відбувається масові заходи. Телевізор віддано в ремонт. Магнітофон у клубі». Досі магнітофон грав чомусь у хаті завклуба.

Які це «масові заходи», що відбуваються в Христофоровському клубі раз на місяць, зостається для нас загадкою, як і те, що ж робить у клубі в усі інші дні сільська молодь Христофорового.

Надто часто ми легко важимо в питаннях змістового, обдуманого дозвілля молоді в сільських клубах та будинках культури. Тая С. із Петрового пише: «Будинок культури у нас хороший. Але вечори в ньому проходять погані». На ці рядки завідувачий районним відділом культури А. Паскевич відреагував так: «Керівника вокально-інструментального ансамблю т. Підпригору суворо попереджено за поведінку на вечорах танців з нетверезою стані та за порушення репертуару. В районному Будинку культури створено всі умови для хорошого відпочинку молоді».

Про які ж умови йдеться у відповіді А. Паскевича? Чи не про ті, що сільський маестро тепер на свою роботу з'являється в тверезому стані?

На жаль, свою відповідь завідувачий районним відділом культури не конкретизував жодним фактом про роботу художньої самодіяльності, активізацією гуртків тощо. А мовиться ж про районний Будинок культури.

ФАЛЬШИВЕ
ЗОЛОТО
МОВЧАННЯ

Не раз у нашій газеті згадувався Гнатівський сільський Будинок культури Добровеличківського району, в якому теж не все гаразд із дозвіллям молоді. Листи до редакції приходили періодично. І вже цього року в першому з них читасмо: «Ми, комсомольці і молодь села Гнатівки, даємо відповідь на лист, який було надруковано у вашій газеті 9 лютого під назвою «Телепосиденьки проти клубу», де писалося, що в

мають, униз. У минулому гнатівці — лауреати обласного й республіканського конкурсів Першого Всесоюзного фестивалю самодіяльної народної творчості трудящих. Це — вчорашній день. А сьогодні що? На це ми ще не маємо конкретної відповіді. Щодо самого приміщення, то, як пише завідувачий Добровеличківським районним відділом культури Д. Проскоченко, «воно не відповідає вимогам. Не приваблює ні зовні, ні зсередини. Умов для задоволення всіх потреб культмасової роботи немає».

Я був у цьому Будинку культури, який хіба що жартома можна так іменувати. Все в ньому до пародійного примітивне, неокоирне. Дуже малий зал для глядачів, тісна й низька сцена, за якою розташована комірчина, що служить водночас і гримерною, і костюмерною, і «кабінетом» директора сільського Будинку культури.

Отже, нам, та й молодим мешканцям Гнатівки, цікаво було б дізнатися, коли ж, нарешті, в колгоспі імені Котовського почнуть (а така потреба давно назріла!) будувати нове приміщення Будинку культури. Сподіваємось, що гнатівці все ж відгукнуться на наш матеріал і дадуть відповідь, якої ми всі так чекаємо.

* * *

Вдумуючись у листи-скарги і в листи-відповіді, мимоволі потрапляєш у лабіринт «очевидного — неймовірного»: є музичний інструмент, але нікому грати; є музиканти, але нема художнього керівника; є чудове приміщення Будинку культури, інструмент, художній керівник, але... нема ніякої роботи. Проблеми наших культармійців затираються у своєрідний гордіїв вузол, якого, на жаль, навіть мечем Олександра Маке-

донського не розрубаєш. Тут потрібен інший підхід...

Як це не дивно, та в жодному листі жоден завідувачий районним відділом культури жодним словом не обмовився про контакт місцевих культармійців з комсомольською організацією. Звичайно, було б неправильним думати, що комсомол не подає ніякої допомоги сільським клубам та будинкам культури. І все ж ця поміч на сьогодні ще дуже мала.

Не секрет, що в багатьох наших селах дозвілля молоді тримається на трьох китах: танцях, репетиціях і концертах. Іноді до цих китів додають і більярд. Його встановлюють у найвіддаленішому кутку фойє, де хлопці накурюють так, що не тільки обличчя суперника, а й кия у своїх руках не багать.

Тісний зв'язок комсомолу і культармійців — це їхнє творче зусилля у спільній справі виховання підрастаючого покоління в дусі комуністичної моралі.

На XVIII з'їзді ВЛКСМ Л. І. Брежнєв сказав: «Велику увагу партія і комсомол приділяють моральному вихованню молоді. Утвердження норм і принципів комуністичної моралі неможливе без постійної і наполегливої боротьби з антигромадськими проявами, духовною убогістю та її неминучими супутниками — пияцтвом, хуліганством, порушеннями трудової дисципліни».

Хай ці слова послужать дороговказом у подальшій роботі культосвітніх і комсомольських працівників. Відточуймо гострі сатиричне слово бойових агітбригад і «Комсомольського прожектора», розширюймо мережу вечорів бойової і трудової слави!

В. ГОНЧАРЕНКО.

ЯКА ТВОЯ ДУМКА

ПРО ТЕ, ЩО ТИ ПРОЧИТАВ НА ЦІЙ СТОРІНЦІ?

Як у твоєму селі молодь організовує своє дозвілля?

Чи ти сам береш активну участь у художній самодіяльності?

Які молодіжні вечори тобі найбільше сподобались і чому?

Хто чисельно переважає у вашій художній самодіяльності: учнівська чи сільська молодь?

Чи комсомол у твоєму селі виступає заспівавачем гарного і змістовного дозвілля місцевої молоді?

Відповіді вкладай до конверта і разом з цією анкетою відправ за адресою: м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36, РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР».

ВЕСЕЛО І ЗМІСТОВНО ПРОВОДЯТЬ СВОЄ ДОЗВІЛЛЯ МОЛОДІ МЕШКАНЦІ СЕЛА МОГИЛІНЕНСЬКЕ ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ. НА ФОТО: ТАНЦЮЮТЬ УЧАСНИКИ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ МОГИЛІНЕНСЬКОГО СІЛЬСЬКОГО БУДИНКУ КУЛЬТУРИ.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

НЕРІДКО комсомольські та фізкультурні акції, пояснюючи причини упуцень у спортивно-масовій роботі, підкреслюють:

— У нас є непогані намітки, але керівники господарства не підтримують нас, вважають усе це дургорядним.

А ось протилежне. ...Василь Іванович Земляний того дня побував у всіх бригадах, на фермах, на будівельних майданчиках. Після обіду поспішав на засідання правління колгоспу. Приїхав до кон-

голова колгоспу. І до секретаря комсомольської організації Валентини Калниченко: — Зробіть усе належне, щоб і стадіон був святковим.

— Це буде. Під час суботника наведемо там порядок.

— Які потрібні механізми, матеріали, які кошти?..

Стадіон у Великій Андрушівці був справді святковим — обладнано всі спортивні майданчики, упорядковано сектори, бігові доріжки. І навіть ґрунтівку, що веде до нього, розрівняли.

Гриміли спортивні марші. Шикувалися спортсмени — перед керівниками господарства, перед ветеранами праці. Григорій Шуліка рапортував:

— У наших загонах 106 значківців ГПО, 53 розрядники, 244 колгоспники постійно займаються фізкультурою...

І називав імена кращих спортсменів — чемпіонів колгоспу, учасників районних та обласних змагань.

...Стартують багатоборці ГПО. І диктор одразу оголошує кращі результати:

— Слюсар Микола Туренко підтягнувся на перекладині вісімнадцять разів, шофер Іван Турчин кинув гранату на 44 метри, стометрівку за 13 секунд подолав комсомолец Сергій Кусенко...

І сам інструктор по спорту Григорій Шуліка в усіх видах програми був у числі лідерів. Син голови колгоспу десятикласник Сергій довів, що він — один із кращих спортсменів села: перед цим спортивним святом склав залік з фізичної та військово-технічної підготовки, а тепер підтвердив нормативи комплексу ГПО...

Переможцям вручали грамоти і призи.

Потім на стадіоні знову була напруга. В. І. Земляний очолює команду волейболістів «зі стажем», яка грала з молодіжною збірною села. Він подавав м'яч, ставив «кілки» над сіткою і раз по раз поглядав на футбольне поле:

— Який там рахунок?

— Один — нуль. Веде перша бригада.

Василь Іванович після футбольного турніру обходив стадіон.

— Наче все вийшло як годиться. Був рекорд у полі, є рекорд на стадіоні, — вдоволено сказав він. І додав: — Але стадіон не такий, який хотілося б бачити. Цієї весни не буде тут помітних змін. Сотня, дві сотні карбованців не допоможуть. Та й на дрібниці ми не розмінюватимемося. Зробимо все по-новому. Тисяч не пожаліємо. А стадіон буде типовим. Щоб і трибуни, і доріжки з твердим покриттям, і городишні корти... Щоб для всіх — і синів, і онуків, і літніх хліборобів. Аж не! Вони на це мають право, вони цього заслуговують...

Голова колгоспу думав про людей і мислив потай Саламашко. — І сьогодні пообіцяли виконати по півтори норми. Після спортивних поєдинків теж постарайтесь. Жодна зміна не підведе...

— Оце конкретна відповідь! — зраділо сказав

М. ШЕВЧУК.

Колгосп імені Леніна Світловодського району.

СВЯТО ДАРУЄ МОЛОДІСТЬ

● Після рекорду в полі — рекорд на стадіоні

● На старті — батько і син

● З позиції відповідальності

тори, а йому назустріч голова районної ради товариства «Колос» Валентина Гузенко та інструктор по спорту Григорій Шуліка.

— Хочемо в неділю влаштувати спортивне свято. Але в полі тепер гаряча пора, всі люди зайняті важливою роботою.

Голова правління замислився. За хвилину:

— Що там у програмі?

— Фінал першості колективу фізкультури з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди», показові виступи провідних спортсменів, турніри волейболістів і футболістів...

— Цікаво. А якщо цікаво, то всім цікаво. І мені теж. А гаряча пора у нас завжди. Та після роботи треба вміти відпочити. Готуйте оголошення. І список учасників змагань — я сам зустрінуся з ними.

Зустріч відбулася біля посівних агрегатів, у польовому таборі тракторної бригади, у тваринницькому містечку. Василь Іванович радіє за хліборобів, як скоординувати зусилля всіх колгоспників, щоб на робочих місцях було все гаразд і щоб спортивне свято було барвистим і цікавим, з максимумом кількості учасників змагань.

— Усі сім'ї йдуть з випередженням графіка, — зауважив механізатор Віталій Саламашко. — І сьогодні пообіцяли виконати по півтори норми. Після спортивних поєдинків теж постарайтесь. Жодна зміна не підведе...

— Оце конкретна відповідь! — зраділо сказав

ГОРДИСТЬ МОЯ—ЛЕНІНГРАД

ЧИМ більше віддаляються в минуле роки Великої Вітчизняної війни, тим з більшим інтересом оглядаємось ми на них, тим сильніше прагнемо глибше зрозуміти, чому і як почалася війна, побачити масштаби титалічної боротьби з жорстоким ворогом, узяти невідомі сторінки Великої Вітчизняної.

Шість років колектив кінотудії «Ленфільм» знімав кінооповість за романом лауреата Ленінської премії О. Чаківського «Блокада». Перші дві стрічки вийшли на екрани країни в ювілейному, 1975 році. Нині демонструються третя й четверта серії — «Ленінградський метроном» та «Операція «Іскра» (автори сценарію А. Вітоль, О. Чаківський, режисер-постановник М. Єршов).

У фільмі панорамно розгортається героїчна оборона Ленінграда, показано все істотне в ній, відбито її основні періоди.

...У залі гасне світло, на екрані палення Вітчизни вогонь Пискаревського меморіального кладовища. Мати-Батьківщина простерла руки над довгими рядами братських могил.

Імен тут не шукайте. Це — Ленінградці. «Ленінградці» — слово, що стало загальним іменем, воно на всіх одне... Читають рядки вірша Джаббула Джабаева:

Ленінградці — діти мої.
Ленінградці — гордість моя...

...900 днів і ночей тривав бій коло стін міста. «Ні муки голоду, ні артилерійські обстріли та авіаційні нальоти не зломити життєвої волі і величезної мужності захисників великого міста, — говорив Л. І. Брежнев, вручаючи Ленінграду медаль «Золота Зірка». — Промерзле, голодне, зранене місто сказало світові: «Ленінград ніколи не був і не буде в руках ворога». І місто-герой стояло, не похитнувшись, показавши світові зразок небаченої стійкості, витримки, залізної дисципліни і сили духу».

„ПОДІЛЛЯ“ —
„ЗІРКА“ — 0:2

Напередодні матчу «Зірки» з «Поділлям», що проходив у Хмельницькому, господарі стадіону зіграли вничью з чернівецькою «Буковиною» (0:0) і, маючи в своєму активі шість очок, були на шістнадцятій сходинці. В минулому сезоні хмельничани у себе

дома перемогли кіровоградців — 1:0, а в гостях задовольнилися нічиєю — 0:0.

Тому звітна зустріч для наших земляків мала принциповий характер. З перших хвилин поєдинку розгорнулася вперта боротьба, але все ж невели-

Вражаюча сцена на Кіровоградському заводі. Секретар міського партії зачитує робітникам анонімного листа, автор якого пропонує оголошити Ленінград «відкритим» містом. Це були найважчі дні. Тисячами вмирали від голоду ленінградці. Але яким гнівом відповіли робітники на цей лист.

Кінотрічка схвильовано розповідає про те, що ленінградці не тільки голодували, вмирали (їх загинуло більше півмільйона), не тільки долали труднощі — вони героїчно працювали і героїчно боролися з невідомим ворогом.

А ось одна з блокадних квартир. (До речі, її справжньою не відтворили у жодному музеї).

Тут живе відомий архітектор Валіцький. Уже зруйновано кілька його будинків, які він проектував, а старий Валіцький (артист В. Стрижельчик) думає над монументами, що увічнять подвиг народу.

Не можна спокійно слухати і його розмову з сином: «Не зніщити віри в душах людей... Є люди, котрі в ім'я святої ідеї йдуть на ешафот».

Незабутні фрагменти переправ. Добровольці під шаленим обстрілом та бомбуванням переправляються на Невську Дубровку. Невеличкий клаптик землі, якого так і не змогли захопити фашисти.

Падають убиті прапоросносці. Червоний стяг тут же підхоплюють інші патріоти.

У дні блокади кожному ленінградцю доводилося розв'язувати надзвичайно складні завдання. Кожен прожитий день — це приклад міцності духу, благородства, душевної краси. Втіленням цих якостей є майстер Кіровоградського заводу комуніст Корольов (артист Є. Лебедев).

У фільмі багато батальних сцен. Бійці Ленінградського фронту не мали сил прорвати блокаду, але ж вони не пустили фашистів у місто, не дозволили їм зняти війська для інших фронтів. Не тільки ворог тримав місто у блокаді, а й голодні,

нечисленні армії Ленінградського фронту блокували гітлерівські полчища.

«Фюрер вирішив стерти місто Петербург з лиця землі...» — так писалося в секретній директиві (22 вересня 1941 р.). Минали місяці, роки. Гітлер біснувався. А Ленінград боровся, Ленінград вистояв!

У третій і четвертій серіях триває своєрідний поєдинок двох офіцерів, двох людей різних ідеологій — Зянгінцева (артист Ю. Соломін) і Ланьца (артист Ю. Бударітис). І в цьому двобойі виграє радянська людина, виграють її мужність, її гуманність...

На допомогу великому місту приїшла вся «страна огромная». Всесвітня допомога обложеному Ленінграду стала предметом постійної уваги ЦК Комуністичної партії і Радянського уряду.

І місто, яке зупинило біля своїх стін фашистську армію, вистояло перед штурмом, продовжувало поставати зброю і все необхідне своїм захисникам. Навіть на «Велику землю» потрапляла його продукція в найважчі для Москви місяці.

Фільм «Блокада» — правдива повість полум'яних літ. Повість неймовірної мужності і героїзму радянських людей.

Т. КАЛЬЧИНСЬКА,
учасниця оборони Ленінграда.

На фото: кадр з фільму «Блокада».

на територіальна перевага була на боці кіровоградців. Перший тайм закінчився безрезультатно.

Після відпочинку деякою ініціативою знову володіють кіровоградці. Вони дедалі частіше загромождають хмельничанам. Та захист суперників діє з повним навантаженням і не дає можливості гостям вийти на ударні позиції. Глядачам довелося 80 хвилин чекати голевого моменту, коли одну з атак успішно завершив Богдан Мороз. Через чотири хвилини Олександр Алексєєв

закріпив успіх, провівши другий м'яч. Фінальна сирена полунала при рахунку 2:0 на користь «Зірки». Вона здобула важливу перемогу і записала до свого активу ще два очка. З 13 очками «Зірка» нині посідає перше місце серед клубів другої української зони.

Наступний, дев'ятий тур відбудеться завтра. «Зірка» проведе його теж на виїзді. Вона в Чернівцях зустрінеся з «Буковиною».

В. ТВЕРДОСТУП.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Вступайте до навчальних закладів МВС СРСР і Харківського юридичного інституту

До цих закладів приймають осіб чоловічої статі віком до 25 років що відслужили дійсну службу в Радянській Армії, тільки комсомольців і комуністів, придатних за станом здоров'я до служби в органах МВС. Вступники повинні мати середню освіту, позитивні характеристики про службу в Радянській Армії, з місця роботи і проживання.

Строк навчання: в вищих навчальних закладах — 4 роки, в середніх — 2 роки

Вступники складають екзамени:

до вищих навчальних закладів — з російської мови і літератури (твір і усно), історії СРСР (усно), іноземної мови;

до середніх навчальних закладів — з російської мови і літератури (твір), історії СРСР (усно).

Курсантів забезпечують безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундированням, грошовим утриманням.

Період навчання зараховується в загальний стаж служби в органах МВС.

Студенти Харківського юридичного інституту одержують стипендію в розмірі 55 крб., їх забезпечують гуртожитком.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видають диплом про вищу чи середню юридичну освіту і присвоюють звання «Лейтенант міліції» (лейтенант внутрішньої служби). Їх направляють в органи внутрішніх справ на посади: слідчих, експертів-криміналістів, інспекторів карного розшуку, відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності та спекуляцією, адміністративної служби міліції, ДАІ, на керівні посади у виправно-трудовій установі.

Бажаючі вступити на навчання повинні звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Дзержинського, 41, відділ кадрів, кабінет 86 — з 9 по 18 годину щодня, крім суботи і неділі. При собі слід мати паспорт, військовий, комсомольський (партійний) квитки, атестат про середню освіту.

Наша адреса і телефони

316950. ГСГ, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.